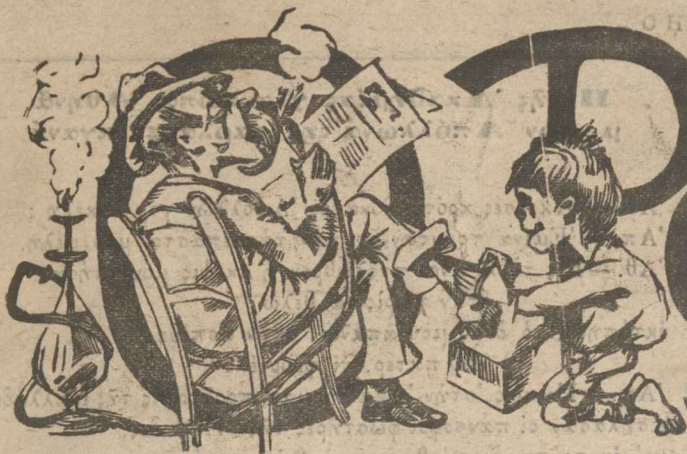

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννεκὲν τεσσέρα καὶ χίλια ὀκτ' ἀκόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἰνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχωμ.
καὶ ὅσων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἁλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην — δὶχως νάχη κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **δὴτὰ φάγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ἔρε.**
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δεκαπέντε Ὀκτωβρίου,
πρόσκλησις Βουλευτηρίου.

Ὅγδόντα δύο καὶ τετρακόσα,
κλαίει κι' ὁ Ρῶσος, κλαίει κι' ἡ Ρῶσσα.

Ἡ τῆς Δευτέρας κανονιά,
ποῦχε τραντάξει τὸν ντουναῖ.

Ἦτο Δευτέρα θλιθερὴ, Δευτέρ' ἀφορισμένη,
καὶ δέκα παρὰ τέταρτο ἔκτυπ' ὡσαν τὰ ῥωλόγια
κι' ἀκόμη ὠνευρεῖτο ἡ πλάσις κοιμισμένη,
ὅταν ἐτράνταξε σεισμὸς ἀνώγεια καὶ κατωγεια.
Βροντὴ χιλιοκέραινος δευτέρας παρουσίας
καὶ κοψιμάτων πρόξενος κι' ὀλίγης ὕγρασίας.

Ἀκόμη δὲν ἐβρόντησε τέτοιο κανόνι σπάνιον
μέσα ὅτ' ὁ κράτος τῶν Ρωμῶν τὸ μέγα κι' ἀρειμάνιον.
Μ' αὐτὸ τὸ βροντοκτύπημα σαλεύει κάθε κάρα,
ὅλος ὁ τόπος ἔναψε μὲ μιὰ σὰν ροκανίδι,
κι' ἔτρεχαν σούσταις, ἄμαξαις, καὶ βιζαβὶ καὶ κάρρα
νὰ μάθουν πόθεν ἔρχεται αὐτὸ τὸ κανονίδι.

Σιγοῦν κι' οἱ λεοντόκαρδοι καὶ τρέμουν σὰν καλάμια,
πολλῶν σπητιῶν καὶ μαγαζιῶν τσακίζονται τὰ τζάμια,
μὰ σπᾶνε καὶ τσιφούτηδων καμπόσοι μαστραπάδες,
πηδοῦν μὲ ράσσα σηκωτὰ θεοσεβεῖς παππάδες,
ἀπὸ τοὺς τοίχους χῶματα κατρακυλοῦν κι' ἀσθέσταις
καὶ τρέχουν Ἀστυφύλακες μαζί μὲ πυροσθέσταις.

Νέφτι ὅτ' ὁ κράτους τῆς Ἀρχαῖς κι' εἰς τόσαις Ἐξουσίαις
καὶ πηλαλοῦν καὶ γίνονται μεγάλαις βουρλισίαις.
Σ' ὅλους τοὺς φοβιτσάρηδες παρηγοριαῖς σταλάζουν,
μὴ σὰς τρομάζῃ, βρὲ παιδιὰ, καὶ τοῦτο τὸ κανόνι,

καὶ πιάστε τοὺς ἀναρχικοὺς ξιφῆρεις ἀλαλάζουν
πεζοὶ Κοζάκοι κι' ἑφιπποὶ, Οὐσσάροι καὶ Δραγόνοι.

Προέλεγαν ἀπαίσια εἰωνοσκόποι μάγοι,
ἡ λογοδιάρροια ἔπαψε τοῦ κάθε παρλαπίπκι,
καθεὶς θαρρεῖ ὅτ' ὁ σπῆτι τοῦ πῶς μπόμπα διερράγῃ
κι' ἔφαχνε ὅτ' ὁ κρεββάτια του, σὲ μιὰ καὶ σ' ἄλλῃ τρύπα,
νὰ βρῇ τὴν μπόμπα τὴ φρικτὴν κι' ἐκεῖνο τὸ φουρνέλο,
ποῦ θηλυκῶν κι' ἀρσενικῶν ἐσείσθη τὸ τσερβέλο.

Καπνὸς ἐξετυλίγετο σιγὰ σιγὰ σὰν φίδι...
πηλάλα κι' ὁ Καλλιφρονᾶς μαζί μὲ τὸν Μπουφιδῆ.
Μὴ τῆς μπαρουτοθήκαις μας τῆς πείραξαν ἡ ζέσταις
καὶ ξαναπήρκανε φωτιά νὰ μᾶς ἀνοίξουν φέσταις;
μὲ τὰ βροντοκτυπήματα δὲν κάνομε νισάφι
καὶ τ' ἄθραυστα θὰ θραύσωμεν τῶν Ἀθηνῶν ἐδάφη.

Τῆς βροντῆς τὸ ξαφνικὸ
ἔκανε πολὺ κακὸ.

Θρήνος καὶ στρίγγλισμα μὲς ὅτ' ὁ Σχολεῖα,
μὲ τρόμο ρίχνονται σοφὰ βιβλία,
μέσα σὲ τούτῃ τὴν συμφορῇ
κλαῖν κι' οἱ μεγάλοι καὶ τὰ μωρέλια.

του σουδαρίου το χρώμα πέρνουν
μικρά κορίτσια μαζί μ' αγόρια,
και της δασκάλας τραβούν και σέρνουν
από φουστάνια και μισοφόρια.

Ο κάθε δάσκαλος με την δασκάλα
γερμεντακίζεται από την σκάλα,
σάν λαφιασμένες πετούν δορκάδες
και σαστισμένες από τον κρότο
λὲν ἡ κυρία Ἀρσκειάδες
πὼς ἔχουν βάλει γι' αὐταῖς μπουρλότο.

Καὶ 'στὰ σχολεῖα καὶ 'στὰ τεμένη,
ποῦ κάθε Χάρις καὶ Μοῦς ἀνάσσει,
πλῆθος γενναίων με σέβας μπαίνει
ἐξαλλὰ νεῦρα νὰ κατευάσῃ,
καὶ παραθαίνοντες πολλοὶ τὸν νόμον
ὁρμούν ἀπρόσκλητοι κορὼν σωτῆρες,
κι' ἀπὸ τὸ τρέξιμο κι' ἀπὸ τὸν τρόμον
κάνουν τὰ τσίσιχ των μικροὶ φωστῆρες.

Παντοῦ τρομάρα, παντοῦ ζημιάς,
καὶ μὲς 'στὸ ὄροιο λιγοθυμαῖς.
Μόλις συνήρχετο ἡ μιὰ γυναῖκα
'λιγοθυμοῦσαν κοντὰ της δέκα,
κι' ὅλοι κυττάζονται καὶ συγκινούνται,
φέρτε ροδόσταμο, ξυδι, λεμόνι,
κι' οἱ γεροντότεροι δὲν ἐνθυμούνται
τέτοιο ξεπάτωμα, τέτοιο κανόνι.

Μὰ καὶ καμπόσαις ὅπου 'βρεθῆκαν
αὐτὴν τὴν ὥρα σ' ἐμπορικὰ
ἔξω 'στους ὁρόμους ἐτιναχθῆκαν
μ' ὅλα τὰ ψώνια τὰ λιανικά,
καὶ μὲς 'στὴ φούρια των τὰ ψώνια κρύβουν
χωρὶς νὰ δώσουν γι' αὐτὰ παράδες,
καὶ γιὰ τὸ σπῆτι των εὐθύς τὸ στρίβουν
σάν προκομμένες νοικοκυράδες.

Τέτοια Δευτέρα νὰ ξεμερώνῃ
νὰ 'δῆτε τύχη κι' ἐδῶ σπανία...
ἂν ἐρωτᾶτε καὶ τί κανόνι
'βρόντησε μέσα 'στὰ καφνεῖα,
ὅλ' οἱ θαμῶνες των ἀπὸ καπρίτσιο
ἄφησαν μάρμαρο κάθε σερβίτσιο.

Τὸ κανονίδι τὸ τρομερὸ
εἶχε μεγάλως ἀναστατώσει
καὶ τὸ καμινὶ τὸ φλογερὸ
καὶ 'στὰς Σχολὰς του ἀντάρα τόση.
Κλαῖνε κι' ἡ Μούσαις δασκάλων τύχαις
καὶ τῶν Λατίνων τὴν Αἰνεῖαδα,
καὶ μὲς 'στὸν βρόντο φύγουν δὴ τρίχες
ἀπ' τοῦ Σεμτέλου τὴν γενειάδα.

Ἡ τῆς Ἀκαδημίας γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ με τὸν Ἀπόλλωνα της παρλάρει σιγανά.

Ἀθ.—'Ακουσες κρότο δυνατό, Ἀπόλλων γυμνοσκέλη;
Ἀπ.—'Εμένα τραντανίστηκαν τάσκιπαστά μου μέλη.
Ἀθ.—Εἰς τὸ κλεινὸν πτολίεθρον ἡ σκέψις μου ἐπήρα,
ὅταν χωρὶς νὰ θέλω
ἐκτύπησα τὸ δόρυ μου ἀπάνω 'στὴν ἀσπίδα...
Ζεῦ πάτερ, τί φουρνέλο!

Ἀπ.—Μήπως 'στὴν Ἀκαδημειαν, προστάτις τῆς Παλλάδος,
εἰσήλασαν οἱ πάνσοφοι φωστῆρες τῆς Ἑλλάδος,
κι' ἐκ τούτου διεσείσθησαν τὰ θεῖα μας ἰδέα;
Ἀθ.—Μπαροῦτι κάπου καίγεται μὲ νίτρο καὶ μὲ θεῖαφι
κι' οὐδὲ σοφῶν ἀκούονται κοτσύφων τερετίσματα,
μόν' ὁ Σβορώνος μελετᾷ πανάρχαια νομίσματα.
'Ἐπειτα κι' ἂν εἰσήλανε σοφία ὑψικάρηνος
δὲν θάβλεπε νὰ σηκωθῇ κι' ὁ Πλάτων ὁ μαρμαρίνος,
κι' ἂν κι' εἶναι λάτρης τοῦ Διὸς ἀπ' τὸν πυχλὸ καιρὸ του
σάν εὐσεβὴς Χριστιανὸς νὰ κἀνῃ τὸν σταυρὸ του;
Ἀπ.—Σωστὰ 'μιλεῖς, γλαυκῶπις μου, καὶ μὲ κατέχει φρίκη
γιατὶ θαρρῶ πὼς ἄναψε καμμιὰ μπαρουτεθήκη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Περίτρομος ἡμέρα μεσημέρι
τὸν Περικλῆ κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι
πηγαίνει καὶ 'ρωτᾷ ὁ Φασουλῆς
τὸν Μάνθο, τὸν κλητῆρα τῆς Βουλῆς.

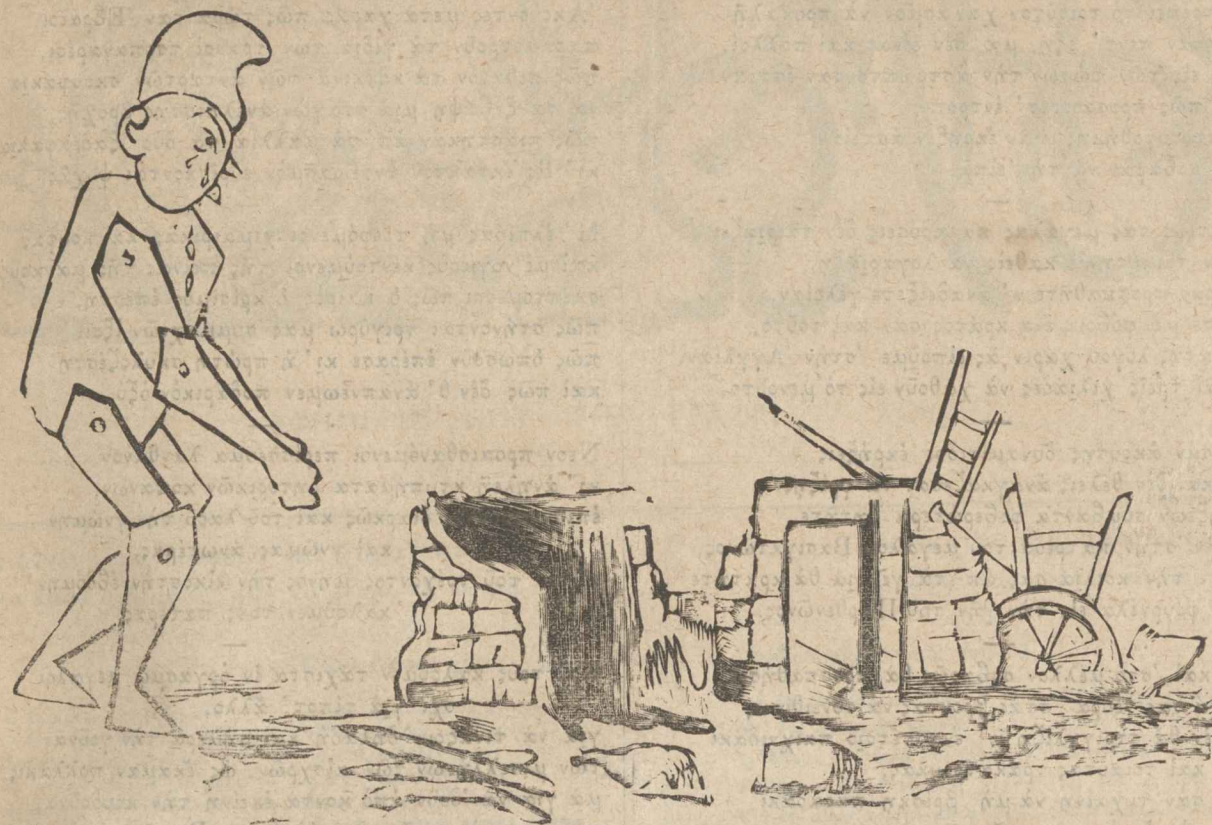
Μήπως καὶ πάλιν ἐρρίζαν, τοῦ λέγει,
καμμιὰ τρακατροῦκα 'στὴν ταρατσα;
κι' ὁ Μάνθος ἀπαντᾷ πὼς ὅλ' ἡ στέγη
ἀπὸ χονδρὴ σκεπάζεται λινάτσα.

Κι' ὁ Φασουλῆς κυττώντας τὸ ταβάνι
λέγει 'στὸν Περικλῆ τὸν μεχλιθάνη:
«Ψυχὴ μου!... τί θὰ γίνῃ ἐδῶ πέρα
σάν βρέξῃ δυνατὰ καμμιὰν ἡμέρα!

»Κύττα μεταρρυθμίσεις μιὰ φορὰ
καὶ τόσαις φοβεραῖς ἐτοιμασίαις!...
ἐφέτος τὰ κεφάλια τὰ γερά
θὰ κάνουν ποῦ καὶ ποῦ ψυχρολουσίαις.

»Θὰ στάζουν τὰ πανιά τῆς ὁροφῆς
ἐπὶ τῆς κούτρας ὅλων τῆς σοφῆς,
κι' ἡ σοβαράις τοῦ κράτους παπαρδέλαις
θὰ παίζουν τῆς Γκερὺν Βία τῆς ὁμπρέλαις.

»Ἄν τύχῃ δὲ μικρὰ βροχῆς σταγόν
'στοῦ Λόρδου τὸ περίσσευμα νὰ τρέξῃ,
θὰ σκούζωμε μὲ φρίκην ναυαγῶν:
«Ἄμην, Χριστέ, μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ».

»Μὰ μήπως 'βρόντησ' ἔτσι καὶ μᾶς 'ζάλισε
—'ρωτᾷ κι' ὁ Περικλῆς ὁ κουσκουσούρης—
ἐκείνο τὸ κουδοῦνι ποῦ 'κουθάλησε
μέσ' ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ Βουδούρης;»

'Ἄλλ' ὁ κλητῆρ ποσῶς δὲν ἀπαντᾷ
κι' εὐκόλα δὲν 'ξοδεύει τὴν 'μιλιὰ του...
τούς δύο μεχλιθάνηδες σκουνητᾷ
καὶ τρέχει σοβαρὸς εἰς τὴν δουλειά του.

Τὴν πρωινὴν κουλούρα ροκανίζει
καὶ σάρωθρον ἄρχατον περιφέρων
τὰς σεβασμίας ἑδρας ξεσκονίζει,
ποῦ θὰ δεχθοῦν τὰς ἑδρας τῶν πατέρων.

Σάν εἶδαν πὼς ἀέρα κοπανίζουν
κι' οἱ κόποι των πηγαίνουν τοῦ κακοῦ,
'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον τὰ πρυμνίζουν
καὶ λένε 'στὸν Σκοπὸν τοῦ Κεντρικοῦ:

«'Εσὺ ὅπου τάφροῦρητα φρουρεῖς
γιὰ 'πὲς μας, τὴ ζωὴ σου νὰ χαρῆς,
μήπως φουρνέλο 'βρόντησ' ἐδῶ πέρα
κι' ἐμοῦγκρισε ἡ βράζουσ' ἀτμοσφαῖρα;»

Ὁ δὲ Σκοπὸς ἀπήντησεν «ἀλλοῦ
νὰ πᾶτε νὰ ζητήσετε τὸ κρότο,
γιατὶ μὲς 'στὸ Ταμεῖο πρὸ πολλοῦ
ἔσκασε περιδόητο μπουρλότο,
καὶ τώρα πᾶ φουρνέλα δὲν φοβάται
καὶ παρακάτω γρήγορα τραβάτε.»

'Εκείθεν εἰς τὸ Φάληρον πηδοῦν
καὶ τὸν γιὰλὸ χιαλάρουνε νὰ 'δοῦν
μήπως οἱ ὀνεισταὶ μας οἱ μαριόλοι,
ὅπου τὰς Κυβερνήσεις των κουρδίζουν,
κατάφεραν ν'ἀλθοῦν οἱ ξένοι στόλοι
κι' ἄρχισαν τοὺς Ρωμηοὺς νὰ βομβαρδίζουν.

'Ἄλλ' ὅμως μήτε στόλων εἶδαν μπλόκο
καὶ τέλος πάντων ἔμαθαν ἐκεῖ
πὼς μιὰ μπαρουτεθήκη 'πῆρε φόκο
καὶ θοῆνοι ἀντηχοῦν σπαρακτικῶς.

Ὁλος ὁ κόσμος ἔτρεξ' ἐκεῖ πέρα,
περὶ καὶ καθβαλάρηδες στεναίνουν,
μὰ νάσου κι' ἄλλη ἐκρηγῆς δευτέρα
καὶ φεύγετε νὰ φεύγαμε φανάζουν.

'Ἦλθε κι' ὁ Φασουλῆς πονῶν καὶ κλαῖων
ἐπὶ τὰ θυμάτων τέλος φρικαλέον,
κι' ἐθρήνησε μὲ στονὸν γοερὸν
σὺν μαύρων ἐρειπίων τοὺς σώρους.

Κι' ὁ Τρακουπῆς τὸ μαθαίνει καὶ μὲ λόγια μᾶς πεθαίνει.

'Απὸ τότε ποῦ Μπουρλότος ἐξεφύτρωσε βιρβάτος
καὶ τὸ γένος ἱγαυρία,
ἀπὸ τότε ποῦ δικαίως κατετρόμαξε τὸ κράτος
ἡ 'δική μου μπαταρία,
κι' ἄλλα 'βρόντησαν μεγάλης σημασίας πυροβόλα,
ὅμως τοῦτο τὸ νομίζω βροντωδέστερον ἀπ' ὅλα.

Πλὴν δὲν πρέπει τὸ τοιοῦτον χαλασμόν νὰ προκαλῇ
κι' ἂν ἐχάθησαν πέντ' ἔξη, μὰ δὲν εἶναι καὶ πολλοί.
Καὶ νομίζω εἰς τῶν φώτων τὴν ἀστράπτουσαν ἐστίαν
πῶς προσάπτει ἐντροπὴ
ἀφανοῦς μπαρουτοθήκης μίαν ἐκρηξίν ἀστείαν
σοβαρὰν νὰ τὴν εἰπῇ.

Εἰς τοῦ κράτους τὰς μεγάλας παραδόσεις δὲν ταιριάζει
μίαν ἐκρηξίν τοιαύτην ὃ καθεὶς νὰ λογαριάζῃ.
Μὴ τὴν χώραν προσπαθῇ ν' ἀναδείξει γελοίαν,
μὴ ξιππάζετε μὲ φόβους ἓνα κράτος σὰν καὶ τοῦτο,
'στᾶλλα κράτη, λόγου χάριν ἃς εἰπούμε 'στὴν Ἀγγλίαν,
εἰμποροῦν καὶ τρεῖς χιλιάδες νὰ χαθοῦν εἰς τὸ μενούτο.

Ἐκεῖ πέρα σὰν ἀκούσης δυναμίτιδος ἐκρήξεις
τότε θέλεις καὶ δὲν θέλεις ἀναγκάζεσαι νὰ φρίξης.
Κι' ἂν ἐκρήξουν συμβάντα φοβερώτερα ζητῇτε,
ἃς στραφῶμεν 'στὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου Βασιγκτῶνος,
κι' ὅλοι τότε τὴν κοιλιά σας ἀπ' τὰ γέλοια θὰ κρητῇτε
σὰν ἀκούετε φουρνέλα εἰς τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Ἀπὸ τῶρα καὶ 'στὸ μέλλον σοβρῶς θὰ προσπαθῇσω
τάσθενέστατά σας νεῦρα 'στὰς βροντὰς νὰ συνειθίσω,
καὶ κανεὶς δὲν θὰ στριγγλίζῃ μ' ἓνα τέτοιο παιχνιδάκι
καὶ τοιαύτας τρακατρούκας,
οὐδ' ἀκόμη σὰν τυχαίη νὰ μὴ 'βρίσκῃ παραδάκι
μέε 'στὸν πάτο τῆς σεντούκας.

Γεγονὸς καθὼς καὶ τοῦτο μὴ καθόλου σᾶς ταραττῇ,
μεγαλῆτερα συμβαίνουν κι' εἰς μικρότερα μὰς κράτη,
καὶ σκεφθῇτε 'στὴν Ἑλλάδα πῶς Βασίλισσα δευτέρα
βασιλεύει τώρα τώρα, τὸνομά της Μιχαλοῦ,
καὶ μοῦ 'κόλλησε μιὰ λόξα ὅ,τι γίνετ' ἐδῶ πέρα
νὰ φωνάζω κορδωμένος ὅτι γίνεται κι' ἄλλου.

Διάταγμα ἐκ τῆς Αὐλῆς περὶ προσκλήσεως Βουλῆς.

Τὰς χεῖρας ἀπονίπτοντες ὡς Πόντιος Πιλάτος
κι' ἐν ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἰδόντες κατὰ πλάτος,
ἀκούσαντες πῶς ἔκαμε κι' ὁ Βασιλεὺς θυσίαν
καὶ φρέσκος φρέσκος 'γύρισε 'στὸ κράτος σὰν καὶ πρῶτα
μετὰ τετράμηνον σχεδὸν καὶ πλέον ἀπουσίαν,
καθ' ἣν δὲν ἐσαλεύθησαν ποσῶς τὰ καθεστῶτα.

Μαθόντες ὁ συμβιβασμὸς πῶς τώρα κατεπείγει,
πῶς μία γάτα μόνη τῆς 'στὸν Ναύσταθμον ἐπνίγη
κι' ἀπέδωσαν τὸ πνίξιμον εἰς ἑλλειψιν τροφῆς,
πῶς 'στὴν Ρωσίαν ἄφθονος ἐμβάζεται στάφης,
πῶς πικραλυσταξέ γι' αὐτὴν ἡ φίλη συμπεθέρα,
πῶς ξεπαρδαλωθήκαμε κι' ἐμεῖς ἀπ' ἐδῶ πέρα.

Ἀκούοντες Πausανίων ὁλοθυγμὸν πολὺν
κι' ὅτι μὲ καραβόπανα σκεπάζουν τὴν Βουλὴν,
πῶς διορθώσεις γίνονται κι' ἐντὸς αὐτῆς κι' ἐκτὸς
κι' εὐρύνονται πλείοτερον οἱ πρὶν στενοὶ τῆς χώρας,
καὶ πῶς ἐπισκευάζεται ἡμέρας καὶ νυκτός
καὶ μόλις 'μποῦν οἱ Βουλευταὶ θὰ φύγουν οἱ μαστόροι.

Ἀκούοντες μετὰ χαρὰς πῶς τώρα σὰν Ἑβραῖοι
παραμετροῦν τὰ γίδια των τρανοὶ τσπαναρέοι,
πῶς πιθανὸν τὰ κόκκινα τῶν ἀνταρτῶν σκουφάκι
νὰ τὰ ξεβάψῃ μιὰ σταγὼν ἀνέλπιστης βροχῆς,
πῶς πιάστηκαν ἀπ' τὰ μαλλιά τὰ δύο 'ξιδελφάκια
κι' εἰς ἑκτακτον ἀναβρασμὸν εὐρίσκονται ψυχῆς.

Μ' ἐλπίδας μὴ τρεφόμενοι χιμαιρικὰς καὶ κούφας
καὶ μὲ νυγμοὺς κεντούμενοι τῆς πείνας τῆς μαγκούφας,
σκεπτόμενοι πῶς ὁ καιρὸς ὁ κρίσιμος ἐπέστη,
πῶς στήνονται τριγύρω μὰς συμμαχιῶν ἱεοί,
πῶς ὀπωσοῦν ἐπέρασε κι' ἡ πρώτη σκυλοζέστη
καὶ πῶς δὲν θ' ἀναπνέωμεν ποδαρικὸν ὄζυ.

Νέον προαισθανόμενοι περίσσευμα λανθάνον
κι' ἀνηλεῆ κτυπήματα ρητορικῶν κοπάνων,
ἐπισκοποῦντες διαρκῶς καὶ τοῦ λαοῦ τὴν γνώμην
καὶ γνώμας ἀνωτέρας,
αὐτοῦ τοῦ τρέχοντος μηνὸς τὴν εἰκοστήν ἐβδόμην
καλοῦμεν τοὺς πατέρας.

Καὶ τοὺς καλοῦμεν τάχιστα ἐν ὀργασμῷ μεγάλῳ
ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο,
γιὰ νὰ τινάξουν δηλαδὴ καὶ σήμερα τὴν γούνα
τῶν μισελλήνων τῶν αἰσχυρῶν, ὡς ἔκαμαν πολλάκις,
μὰ γιὰ νὰ 'δοῦν ἀπὸ κοντὰ ἐκείνη τὴν κουδούνα,
ποῦφερε γιὰ χατῆρι των ὁ ρέκτης Βασιλάκης.

Γάμοι φιλικοὶ καὶ ποιητικοί.

Ὁ νέος Ἀπολλόδωρος, ὁ Σιρμακέλης ἦτοι,
ὁ λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, λεβέντης ἀπὸ σπῆτι,
ἦλθε μὲ τὴν Ματθίλδην του εἰς γάμου κοινωνίαν,
τοῦ ποιητοῦ Συνοδινοῦ τὴν κόρην τὴν σπανίαν,
καὶ τὸ ζευγάρι ἔφεγγε χρυσῶν ὀνείρων φάρος.
Λεβίδης δ' ὁ Νικόλαος παρέστηκε κουμπάρος.

Ἀλχηστis Ἀφεντούλη καὶ Κωνσταντῖνος Σάμιος,
χαριτωμένον ζεύγος μὲ κάλλος καὶ μὲ νοῦν,
ὕμνος κι' εἰς τούτους πρέπει θερμὸς κι' ἐπιθαλάμιος,
εὐχόμενος τὸν βίον μακρὸν καὶ κυανοῦν.
Ὁ δὲ Ρωμῆος πρὸς λύραν καὶ μ' ἐξημμένον οἶστρον
ρόδα 'στὰ ζεύγη ραίνει ἀπὸ χρυσῶν κανίστρων.

Καὶ ποὺ ἐνδιαφέρει τοῦ Ρωμῆου μὰς τὸ κεμέρι

Εἰς γνῶσιν φέρονεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν σάματα «Ρωμῆου» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Καὶ καμπόσιαι ποικιλίαι, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαι.

Θεόδωρος Ταϊκόπουλος, πύλαι γρατῆς ἀσκήτης
εἰς τὴν γραμμὴν τῆς Πόλεως καὶ τῆς Θεσσαλονίκης,
βιβλίον μὰς ἀπέστειλε γραμμένον ὅπως πρέπει
μὲ τίτλον «Κατεδάφισις τοῦ Πανεπιστημίου»,
ποῦ τοῦ Σκαλτσούνη τὰς δειγὰς μελέτας ἀνατρέπει
μετὰ μελέτης ἐμβριθούς καὶ μετὰ προοιμίου.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.